

Vuosi elämästäni

Julkaistu 16.9.2014

Tapasin itseäni vanhemman ja paljon elämää kokeneemman miehen jonka johdattamana tuhosin oman elämäni ja itseni vuoden sisällä aivan kokonaan.

Ensin alkoi pelkkä harmiton polttelu, pian jo kokeilinkin piriä ja popsin essoja. Vaikka pitkään olinkin sitä mieltä etten KOSKAAN koske mihinkään vahvempiin. Mä myös todella luulin, etten tulisi koskemaankaan. Näin jälkepäin en voi vielääkään uskoa ja hyväksyä sitä mien pitkälle olen näissä asioissa ihan huomaamattani mennyt.

Nopeita kun alkoi enemmän ottaa niin pian tulikin pahat ahdistukset ja paniikitilat. Apuun astui lääkkeet ja niiden väärinkäyttö. Illassa huuhdoin alkolla kourallisia eri nappeja suuhun. Aamulla puolet muistista jäänyt matkalle ja toinen puoli pisti väkisinkin aseensa kallolle kun noi lääkehourukännit on jotain niin sekopäistä mitä voi olla. Siinä katoa estot ja rajat ihan täysin. Olin siis ajautunut pahaan ahdistus-morkkiskierron noidankehään. Päiväkkään en enää pystynyt olla selvänä.

Tässä vaiheessa aloin saada huolestuvia kommentteja todella monesta eri suunnasta. Herätyksiä ja varoituksia mitä tuleva tuo jos en nyt lopeta. Mutta kun eihän mulla ollut oikeesti mitään hätää... kaikki oli täysin mun hallinnassa. -Ei todellakaan ollut. Tossa vaiheessa mulla oli lähtenyt touhu jo niin lapasesta että voi helvet* i mä sanon.

Viimeisenä vaan ei vähäisempänä kiinnostuin lakasta. Siitä myrkystä jota mä olisin ehkä vihoviimeiseksi uskonut koskaan vetäväni.

Tämä päivä, on ensimmäinen täysin raitis ja selvä päivä moneen kuukauteen. Mä olen päättänyt lopettaa ja laittaa elämäni kuntoon. Niin paljon oon heittänyt itsestäni hukkaan... koulu, työ, ystävät, perhe, rahat, mielenterveys ja ennenkaikeaa itseni arvostus.

Tuntuu älyttömän tyhjältä ja yksinäiseltä. Ja vasta nyt mä tajuan miten pahasti huumeet vie mukana, niin huomaamatta ja niin nopeesti. Enkä olis ikinä uskonut vuos sitten jos tän tekstin lukisin, että kirjoittaja olen minä itse. Vastustin huumeita niin paljon ja tähän sitä on tultu. Tätä pettymyksen ja itseinhon määrää ei voi sanoa kuvailla.

Tuntuu että kaikki pitää alottaa ihan alusta ja rakentaa täysin uus elämä.

Jos jotain opin, niin sen että kaikki mikä menee ylös tulee tuuplana aina alas. Elämä voi muuttua vain pienessä hetkessä ja itsensä kadottaa totaalisesti hyvinkin pienillä valinnoilla. Ilo ei ole ikuista ja huumeet on portti helvet*iin.

Nimimerkki:

Sammunut liekki

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/vuosi-elamastani>